

имъ разказалъ, какво се е случило, тѣ се зарадвали и се почувствували горди, че иматъ такъвъ синъ.

Следъ нѣколко дни, Урашима пакъ се върналъ съ празни рѣце, тѣй като не можалъ нищо да улови. Много натъженъ, той се връщалъ съ очи устремени къмъ земята, вмѣсто къмъ небето, както винаги. Изведнѣжъ съзрѣлъ костенурката, която спасилъ. Тя му заговорила и го поканила да се качи на гърба ѝ да го заведе тамъ, дето той би могълъ да улови нѣщо по-добро отъ риби.

Урашима се подчинилъ и се качилъ на гърба ѝ.

Тя го понесла къмъ морето и когато вече не се виждало земя, всрѣдъ водата се отворилъ пѣтъ, по който се плъзнали надолу. Било вече съвсемъ тъмно, защото слънцето било залѣзло, но, колкото по-навѣтре навлизали, толкова по-свѣтло ставало. Бѣла сияеща свѣтлина блестѣла въ дъното на морето и очертавала целъта на тѣхното пѣтуване. Костенурката продумала:

— Това е Ринго, дворецътъ на моя баща. Влѣзъ и го поздрави, за да ти благодари той, за дето ме спаси.

Дворецътъ билъ построенъ цѣлъ отъ свѣтълъ като луната мраморъ, прозорцитѣ били обковани съ бисери, благородни камъни коронясвали покрива, а съ рубини били изписани стениѣ. Въ залитѣ на двореца Ринго били натрупани всички съкровища на свѣта.

Бащата на младата водачка лежалъ и почивалъ въ легло, чийто подпори били отъ коралъ. Той поздравилъ гостенина и му предложилъ да вземе каквото сърдце му пожелае.

— Не искамъ награда за това, което направихъ отъ човѣшки дългъ, — отговорилъ Урашима. Но ако пожелаешъ да ми подаришъ нѣщо за моитѣ родители, ще го взема, за да ги предпазя отъ гладъ, безъ да ловя риба отъ морето.

Тогава господарътъ на Ринго му далъ една мида и му казалъ:

— Тази мида всѣкога ще ти дава по единъ бисеръ, когато извършишъ добро, безъ да мислишъ за награда. Вземи и това огледало, въ което щомъ погледнешъ, ще ти се представятъ хубави картини отъ морето и Ринго и много прелести, които ще зарадватъ очитѣ и сърдцето ти. Пази мидата и огледалото и тѣ ще те направятъ много щастливъ.